

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U OSIJEKU
Europska avenija 7

P-572/2020-21

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

i

R J E Š E N J E

Općinski sud u Osijeku, po sucu Nikolini Primorac, u pravnoj stvari tužiteljice Jasne Sušac iz Dalja, Petra Kovčalije Pere 33, OIB: 54167916711, zastupane po punomoćniku Marijanu Belčiću, odvjetniku iz Osijeka, protiv tuženika Erste&Steiermarkische bank d.d. iz Rijeke, Jadranski trg 3a, OIB: 23057039320, zastupanog po punomoćniku Damiru Metelku, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević i partneri d.o.o. iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 8. rujna 2026., u prisutnosti tužiteljice zamjenika punomoćnika tužitelja Branka Kobaša i zamjenika punomoćnika tuženika Dine Makarovića, 5. listopada 2026. objavio je i

p r e s u d i o j e

I/ Utvrđuje se da je ništetna odredba:

- iz čl. 7. st. 3. Ugovora o kreditu broj: 2402006-1031262160/51400607-5103826825, sklopljenog 7. veljače 2008. između tužitelja i tuženika, potvrđenog po Javnom bilježniku Zdenki Pavelić-Musa iz Osijeka, pod brojem OV3.082/08, u dijelu odredbe koji glasi: „...po srednjem tečaju Banke za CHF na dan odobrenja žiro-računa Banke.“

- iz čl. 8. st. 2. Ugovora o kreditu broj: 2402006-1031262160/51400607-5103826825, sklopljenog 7. veljače 2008. između tužitelja i tuženika, potvrđenog po Javnom bilježniku Zdenki Pavelić-Musa iz Osijeka, pod brojem OV-3.082/08, u dijelu odredbe koji glasi: „... u skladu s važećim odlukama Banke.“

II/ Nalaže se tuženiku Erste & Steiermarkische bank d.d. da tužiteljici Jasni Sušac isplati iznos od 2.717,18 eura (slovima: dvijetisućesedamstosedamnaesteura osamnaestcenti) zajedno sa zateznom kamatom koja teče od 14. ožujka 2025. do

isplate u visini stope određene čl. 29. ZOO i to uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III/ Odbija se tužiteljica Jasna Sušac s dijelom tužbenog zahtjeva za isplatu zateznih kamata koje na iznos od 2.717,18 eura koje teku od 1. listopada 2015. do 13. ožujka 2025.

IV/ Odbija se tužiteljica Jasna Sušac s preostalim dijelom tužbenog zahtjeva koji glasi:

„Nalaže se tuženiku Erste & Steiermarkische bank d.d. da tužiteljici Jasni Sušac isplati iznos od 11.675,04 eura zajedno sa zateznom kamatom koja teče od 1. listopada 2015. do 31. prosinca 2022. po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena koju kamatu utvrđuje Hrvatska narodna banka, a od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2024. do isplate u visini stope određene čl. 29. ZOO i to uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana“.

V/ Utvrđuje se da ne postoji potraživanje tuženika Erste & Steiermarkische bank d.d. prema tužiteljici Jasni Sušac u iznosu od 2.791,72 eura sa zateznim kamatama koje teku na iznos od

- 10,51 eura od 02.06.2011. pa do isplate,
- 10,60 eura od 02.07.2011. pa do isplate,
- 11,28 eura od 02.08.2011. pa do isplate,
- 11,18 eura od 02.09.2011. pa do isplate,
- 10,63 eura od 02.10.2011. pa do isplate,
- 29,90 eura od 02.11.2011. pa do isplate,
- 29,77 eura od 02.12.2011. pa do isplate,
- 30,15 eura od 02.01.2012. pa do isplate,
- 28,03 eura od 02.02.2012. pa do isplate,
- 28,21 eura od 02.03.2012. pa do isplate,
- 27,65 eura od 02.04.2012. pa do isplate,
- 27,69 eura od 02.05.2012. pa do isplate,
- 29,37 eura od 02.06.2012. pa do isplate,
- 29,63 eura od 02.07.2012. pa do isplate,
- 31,53 eura od 02.08.2012. pa do isplate,
- 31,24 eura od 02.09.2012. pa do isplate,
- 29,70 eura od 02.10.2012. pa do isplate,
- 29,64 eura od 02.11.2012. pa do isplate,
- 29,51 eura od 02.12.2012. pa do isplate,
- 30,16 eura od 02.01.2013. pa do isplate,
- 29,63 eura od 02.02.2013. pa do isplate,

- 29,93 eura od 02.03.2013. pa do isplate,
- 30,00 eura od 02.04.2013. pa do isplate,
- 29,78 eura od 02.05.2013. pa do isplate,
- 29,21 eura od 02.06.2013. pa do isplate,
- 28,96 eura od 02.07.2013. pa do isplate,
- 29,16 eura od 02.08.2013. pa do isplate,
- 29,36 eura od 02.09.2013. pa do isplate,
- 29,76 eura od 02.10.2013. pa do isplate,
- 29,53 eura od 02.11.2013. pa do isplate,
- 29,61 eura od 02.12.2013. pa do isplate,
- 29,66 eura od 02.01.2014. pa do isplate,
- 97,18 eura od 02.02.2014. pa do isplate,
- 97,47 eura od 02.03.2014. pa do isplate,
- 97,05 eura od 02.04.2014. pa do isplate,
- 96,40 eura od 02.05.2014. pa do isplate,
- 96,01 eura od 02.06.2014. pa do isplate,
- 96,11 eura od 02.07.2014. pa do isplate,
- 96,62 eura od 02.08.2014. pa do isplate,
- 97,29 eura od 02.09.2014. pa do isplate,
- 97,30 eura od 02.10.2014. pa do isplate,
- 97,44 eura od 02.11.2014. pa do isplate,
- 97,78 eura od 02.12.2014. pa do isplate,
- 97,37 eura od 02.01.2015. pa do isplate,
- 97,59 eura od 02.02.2015. pa do isplate,
- 97,45 eura od 02.03.2015. pa do isplate,
- 97,31 eura od 02.04.2015. pa do isplate,
- 97,17 eura od 02.05.2015. pa do isplate,
- 97,02 eura od 02.06.2015. pa do isplate,
- 96,88 eura od 02.07.2015. pa do isplate,
- 96,73 eura od 02.08.2015. pa do isplate,
- 96,58 eura od 02.09.2015. pa do isplate

i to do dana 31.12.2007. godine po stopi koju određuje članak 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, a od 01.01.2008. do isplate s kamatama po stopi propisanoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, koja se do 31.07.2015. određuje za svako polugodište u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećane za pet postotnih poena, a od dana 01.08.2015. godine do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od dana 01.01.2023. godine po stopi koja se, za svako polugodište, određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena.

VI/ Utvrđuje se da ne postoji potraživanje tuženika Erste & Steiermarkische bank d.d. prema tužiteljici Jasni Sušac u iznosu od 1.078,25 eura sa zateznim kamatama od 1. listopada 2015. do isplate.

riješio je

VII/ Prihvaća se preinaka tužbe.

VIII/ Odbija se tuženikov prigovor mjesne nenadležnosti Općinskog suda u Osijeku.

IX/ Nalaže se tuženiku Erste & Steiermarkische bank d.d. da tužiteljici Jasni Sušac naknadi prouzročeni parnični trošak u iznosu 1.047,01 eura zajedno s pripadajućom zateznom kamatom računajući od dana donošenja prvostupanjske presude 5. listopada 2026. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana, dok se tužiteljica odbija s preostalim dijelom zahtjeva za naknadu troška postupka preko dosuđenog iznosa.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je 13. svibnja 2019. podnijela tužbu u kojoj je navela da je s tuženikom kao davateljem kredita 7. veljače 2008. sklopila Ugovor o kreditu prema kojem joj je tuženik odobrio i stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 87.000,00 švicarskih franaka (u nastavku: CHF) u kunsjoj protuvrijednosti. Navodi da su se tijekom otplate kredita radi dizanja kamatne stope te tečaja CHF u odnosu na kunu, početno ugovoreni anuiteti povećavali u odnosu na početni plan otplate kredita. Naime, pored iznosa glavnice, tužiteljica je bila dužna tuženiku platiti i redovnu kamatu koja je ugovorena kao promjenjiva i koja se tijekom postojanja obveze po Ugovoru mijenjala u skladu s jednostranim odlukama tuženika, a koja je ugovorom o kreditu bila ugovorena u iznosu 5,05% godišnje. Ističe da joj tuženik prilikom zaključenja Ugovora o kreditu nije pružio dovoljno informacija i obavijesti o rizicima vezanim uz zaključenje predmetnog Ugovora ugovaranjem valutne klauzule CHF, odnosno o rizicima vezanim uz rast tečaja CHF u odnosu na kunu. Smatra da su navedene odredbe Ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli protivne načelu savjesnosti i poštenja, te da su uzrokovale znatnu neravnotežu ugovornih strana na štetu tužitelja. Tužiteljica navodi i da su se o ništetnosti navedenih ugovornih odredbi već pravomoćno izjasnili sudovi Republike Hrvatske, i to povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača zbog čega se pozvao na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. koja je potvrđena odlukom Visokog trgovačkog suda broj PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018., na presudu Visokog trgovačkog suda broj PŽ-7129/2013 od 13. lipnja 2014., na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt-249/2014 i Rev-2245/2017 od 20. ožujka 2018. Navodi da je sukladno čl. 502. c. Zakona o parničnom postupku sud vezan za prethodna utvrđenja u naprijed navedenim presudama. Navodi da je s tuženikom 15. veljače 2016. sklopila Dodatak Ugovoru o kreditu kojim je izvršena konverzija kredita denominiranog u kunama s valutom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u eurima. Smatra

da joj tuženik unatoč provedenoj konverziji nije u cijelosti vratio preplaćene iznose nastale kao posljedica ugovaranja ništetnih odredbi pogotovo stoga što u vrijeme konverzije kredita još uvijek nije bila donesena pravomoćna odluka Visokog trgovačkog suda kojom je utvrđena ništetnost ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u predmetima „švicarac“. Stoga navodi da joj je tuženik dužan vratiti sve što je primio na temelju ništetnih odredbi ugovora o kreditu. Uzimajući u obzir navedeno, predložila je sudu da donese presudu kojom će utvrditi ništetnim dijelove odredbi čl.7. i čl.8. Ugovora o kreditu, te kojom će obvezati tuženika da joj na ime preplaćenih iznosa isplati iznos od 36.500,00 kuna (4.844,38 eura), zajedno sa zateznim kamatama od 15. ožujka 2008. do isplate.

2. U odgovoru na tužbu tuženik se u cijelosti usprotivio tužbi i tužbenom zahtjevu, te je istakao prigovor mjesne nenadležnosti. Navodi da su stranke ugovorile mjesnu nadležnost suda sjedišta kreditora pa da je stoga za odlučivanje u ovom predmetu nadležan Općinski sud u Rijeci. Istakao je i prigovor zastare. Oспорava status tužiteljice kao potrošača. Napominje da je tužitelj dobrovoljno pristao na konverziju koja je sklopljena sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ broj 102/2015, u nastavku ZIDZPK/15). Tužiteljicin ugovor je konverzijom izmijenjen kao da je od početka sklopila kredit s valutnom klauzulom u eurima i promjenjivom kamatnom stopom primjenjivom na kredite u eurima. Dakle, konverzijom su u cijelosti izmijenjene tzv. ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli i to ne samo prisilnim propisom nego i slobodnom voljom tužiteljice koja je pristala na ponudu konverzije. Sve uplate tužiteljice po predmetnom kreditu konverzijom su priznate i uračunate zbog čega je bilo kakvo potraživanje tužiteljice sada neosnovano. Navodi da tužiteljica nema pravni interes za podnošenje tužbe u ovom predmetu budući da je ugovor o kreditu konvertiran zbog čega se poziva na odluku VSRH Gos-1/2019. Smatra da se tužiteljica neosnovano poziva na utvrđenja iz kolektivne presude jer takva utvrđenja obvezuju sudove u postupcima koje potrošači pokrenu radi naknade štete. Tvrdi da je tužiteljicu i općenito potrošače informirao i upozoravao o svim elementima valutne klauzule u CHF kao i o promjenjivosti kamatne stope. Tuženik je istakao i prigovor radi prijeboja (zapravo radi prebijanja) na način da ako sud utvrdi ništetnom odredbu ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, da utvrdi njegovo potraživanje prema tužiteljici u iznosu 2.791,72 eura koji se iznos odnosi na tzv. negativne razlike kada je tužiteljica anuitete manje platila jer je kamatna stopa bila manja od početno ugovorene kamatne stope. Tuženik je istakao i prigovor radi prijeboja (zapravo prigovor radi prebijanja) na način da ako sud utvrdi osnovanim tužbeni zahtjev tužiteljice za isplatu preplaćenih iznosa, da u tom slučaju utvrdi njegovo potraživanje prema tužiteljici u iznosu 1.078,25 eura, a koji se iznos odnosi na preplatu koja je priznata tužiteljici konverzijom jer bi se u suprotnom tužiteljica dvostruko naplatila.

3. U dokaznom postupku pročitani su: Ugovor o kreditu broj: 2402006-1031262160/51400607-5103826825 (list 4-10 spisa), otplatna tablica (list 11-18, 194-197 spisa), pregled prometa (list 19-24, 167-193 spisa), Aneks 1 Ugovoru o kreditu (list 25-27 spisa), izračun konverzije (list 28-31, 210-229 spisa), informativne obavijesti tuženika (list 86-94 spisa), obavijest o promjeni kamatne stope (list 198-199, 204-205 spisa). Na okolnost visine tužbenog zahtjeva provedeno je financijsko knjigovodstveno vještačenje po stalnom sudskom vještaku Matiji Balogu (list 267-314, 346 spisa). Proveden je dokaz saslušanjem tužiteljice Jasne Sušac (list 346-347 spisa). Tuženik je odustao od dokaznog prijedloga za saslušanje svjedoka (list 261 spisa).

4. Predmet spora u ovom postupku je zahtjev tužiteljice za utvrđenje ništetnim dijela odredbi Ugovora o kreditu broj: 2402006-1031262160/51400607-5103826825 koje se tiču promjenjive kamatne stope i valutne klauzule vezane uz tečaj CHF, te zahtjev tužiteljice za povrat preplaćenih iznosa kredita temeljem ništetnih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli po navedenom ugovoru.

5. Među strankama nije sporno:

- da je tužiteljica kao korisnik kredita 7. veljače 2008. s tuženikom kao davateljem kredita sklopila Ugovor o kreditu broj: 2402006-1031262160/51400607-5103826825 kojim je tužiteljici odobren stambeni kredit u iznosu od 87.000,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženika važećem na dan korištenja kredita;

- da se tužiteljica obvezala platiti tuženiku kamatu po godišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva, a koja na dan sklapanja ugovora iznosi 5,05% godišnje;

- da se kredit otplaćuje 324 mjeseci u jednakim mjesečnim anuitetima;

- da je tužiteljica potpisom ugovora pristala na promjenjivost kamatne stope u skladu s važećim odlukama tuženika;

- da su tužiteljica i tuženik 15. veljače 2016. sklopili Aneks broj 2 Ugovoru o kreditu (u nastavku: Dodatak) kojim je kredit konvertiran;

- da su stranke Dodatkom utvrdile da je tužiteljici na dan konverzije 30. rujna 2015. na ime preostale neotplaćene glavnice ostao iznos od 46.919,17 eura, da je konverzijom utvrđena preplata tužiteljice na dan 30. rujna 2015. u iznosu od 8.124,04 kuna koja će se koristiti za namirenje 50% iznosa budućih anuiteta sve dok se iznos preplate u cijelosti ne iskoristi;

5.1. Navedene nesporne činjenice proizlaze i iz Ugovora o kreditu broj 2402006-1031262160/51400607-5103826825 i Dodatka Ugovoru o kreditu.

6. Među strankama je sporno jesu li odredbe Ugovora o kreditu broj 2402006-1031262160/51400607-5103826825 koje se odnose na valutnu klauzulu vezanu uz tečaj CHF i promjenjivu kamatnu stopu ništetne, te ima li tužiteljica pravo na povrat preplaćenih iznosa kredita temeljem takvih odredbi uzimajući u obzir da je kredit konvertiran. Sporno je i to je li nastupila zastara tužiteljicinog potraživanja.

7. Sud je utvrdio neosnovanim tuženikov prigovor mjesne nenadležnosti Općinskog suda u Osijeku. Naime, odredbom čl. 96. Zakona o zaštiti potrošača (a što je sukladno i s aktom Europske unije i to Direktive vijeća broj 93/13) propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, s tim da se smatra da se o pojedinačnoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, osobito ako se radilo o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Pravna posljedica takvih odredbi propisana je čl. 102. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača

kojom je određeno da je nepoštena ugovorna odredba ništava. U konkretnom slučaju, Ugovor o kreditu bio je sklopljen na naprijed formuliranom obrascu (što proizlazi iz nastavka obrazloženja ove presude), pa se temeljem zakonske presumpcije smatra da se radi o unaprijed formuliranim odredbama o kojima stranke nisu pregovarale zbog čega tužitelj nije imao nikakvog utjecaja na njihov sadržaj. Uzimajući u obzir navedeno, kao i činjenicu da je Općinski sud u Rijeci (čija je mjesna nadležnost ugovorena Ugovorom o kreditu), od prebivališta tužitelja udaljena cca. 450 km, utvrđeno je da odredba o ugovorenoj mjesnoj nadležnosti predstavlja nepoštenu ugovornu odredbu sa svrhom da se nadležnost za sve sporove iz Ugovora povjeri sudu sjedišta tuženika, te da se time ostvari pogodnost i bitno manji troškovi na strani tuženika. Ako se uzme u obzir udaljenost mjesta prebivališta tužitelja od suda čija je nadležnost ugovorena, takva bi ugovorna odredba za tužitelja izazvala visoke troškove dolaska na sud, a time i znatnu neravnotežu u procesno pravnom položaju ugovornih stranaka. Iz navedenih razloga proizlazi da među strankama nije sklopljena valjana prorogacijska klauzula u smislu odredbe čl. 70. st. 1.-4. ZPP-a, pa je stoga istaknuti prigovor tuženika o mjesnoj nenadležnosti ovog suda u cijelosti neosnovan. Osim navedenog, prigovor nenadležnosti ovog suda je neosnovan i u smislu odredbe čl. 59. ZPP-a, budući da je istom zakonskom odredbom jasno određeno da je za suđenje u sporovima protiv pravne osobe koja ima poslovnu jedinicu izvan svoga sjedišta, i ako spor nastane u povodu djelatnosti te jedinice, pored suda opće mjesne nadležnosti nadležan i sud na čijem se području ta poslovna jedinica nalazi. Budući da je ugovor sklopljen u Podružnici Osijek, te da je tužitelj podnoseći tužbu izabrao Općinski sud u Osijeku kao mjesno nadležan sud, sud je odbio tuženikov prigovor mjesne nenadležnosti zbog čega je odlučeno kao u izreci rješenja

8. Presudom Visokog Trgovačkog suda poslovni broj: PŽ-7129/13, odnosno presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: P-1401/12, presudom Visokog Trgovačkog suda poslovni broj: PŽ-6632/17, te presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: Revt-249/14 i presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: Rev-2221/18 odlučeno je da je, između ostalih tuženika, i ovdje tuženik u razdoblju od 1. travnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepošteno ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditu, na način da su nepošteno ugovorili promjenu kamatne stope jednostranim odlukama banke i na način da o svakoj promjeni nisu s potrošačem pojedinačno pregovarali, niti su ugovorom utvrdili egzaktno parametre i metodu izračuna parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a sve na štetu potrošača, korisnika kredita, sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njemu nepošteno i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak.

8.1. Sud smatra neosnovanim prigovor tuženika da ne postoji pravni interes tužitelja za podnošenje predmetne tužbe zbog izvršene konverzije jer je i VSRH u svojoj odluci broj Rev-2868/2018 od 12. veljače 2019. također zauzeo pravno shvaćanje da korisnik kredita samim sklapanjem dodatka Osnovnom ugovoru o kreditu nije izgubio pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne, a slijedom toga i pravo na postavljanje kondemnatornih zahtjeva za isplatu temeljem tako utvrđenih nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu.

8.2. Neosnovano tuženik osporava status tužitelja kao potrošača. Prema odredbi čl.3. st.1. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj: 79/07), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora, potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja. Budući da iz iskaza tužiteljice proizlazi da je predmetni kredit uzela radi kupovine kuće u kojoj i danas živi, da se u vrijeme sklapanja Ugovora nije bavila nikakvim obrtom niti nekom drugom poslovnom djelatnošću, te da iz samog Ugovora o kreditu proizlazi da ga je sklopila tužiteljica kao fizička osoba, a da tuženik tijekom postupka nije dokazao suprotno, utvrđeno je da je tužiteljica imala status potrošača sukladno odredbama Zakona o zaštiti potrošača.

9. U smislu odredbe članka 118. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 41/14., 110/15. i 14/19. – dalje u tekstu: ZPP/14) – koji je bio na snazi u vrijeme kada je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. postala pravomoćna - odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl.106. st.1. ovoga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz čl.106. st.1. ovoga Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

9.1. Identično je bilo propisano i ranijim Zakonom o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 79/07., 125/07., 75/09., 79/09., 89/09. i 133/09. - dalje u tekstu: ZPP/07) – koji je bio na snazi u vrijeme podnošenja kolektivne tužbe – tj. čl. 138.a kojim je propisano da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl.131. st.1. ovoga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz čl.131. st.1. ovoga Zakona obvezuje sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

9.2. Također je i odredbom čl. 502.c ZPP propisano da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st.1. ovoga Zakona da su određenim postupanjem povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti, u kojem će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

9.3. Imajući na umu smisao sudske zaštite kolektivnih interesa potrošača, ovaj sud smatra da se pravna utvrđenja iz presude povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača mogu primijeniti u svim parnicama koje potrošači individualno pokreću protiv trgovaca radi ostvarenja svojih prava koja su im povrijeđena na način kako je to utvrđeno u postupku za zaštitu kolektivnih interesa i prava, dakle ne samo u postupcima radi naknade štete, već i u svim parnicama u kojima se zahtjev za isplatu temelji upravo na utvrđenju ništetnosti pojedine ugovorne odredbe, koju je ništetnost sud već utvrdio u postupku radi zaštite kolektivnih interesa i prava potrošača. U suprotnom bi tumačenju takva deklaratorna presuda sama po sebi ostala bez konkretne svrhe tj. mogućnosti da na temelju iste individualni potrošač ostvari zaštitu svojih prava s obzirom da bi potrošač iste činjenice odnosno tvrdnje o ništetnosti ugovornih odredbi (tj. povredi njegovih interesa i prava) ponovno morao dokazivati u individualno pokrenutom postupku. Upravo na ovakav način tumačenja zakonskih odredbi upućuje i Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci broj Revt-249/14-2

od 9. travnja 2015., kada obrazlaže aktivnu legitimaciju tužitelja u tom postupku za podnošenje tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, naglašavajući da zakonske odredbe nisu same sebi svrha, već se donose u svrhu uređenja određenog pravnog područja i pravnih odnosa koji u njemu nastaju, a u primjeni donesenih propisa one se trebaju tumačiti smisleno, polazeći od volje zakonodavca, ali uvijek imajući na umu svrhu kojoj su one namijenjene, kao i učinak koji se njihovom primjenom postiže. Na isti način ovdje citirane zakonske odredbe tumači i Visoki trgovački sud RH u obrazloženju svoje presude broj: PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. navodeći da se pojedini potrošači, u slučaju postojanja osuđujuće odluke, u postupku individualne pravne zaštite, radi naknade štete, izmjene ugovora ili slično, mogu pozvati na sadržaj odluke iz postupka zaštite kolektivnih interesa i prava.

9.4. S obzirom na činjenicu da je predmetnim Ugovorom o kreditu između stranaka, koji je sklopljen u razdoblju na koje se odnosi presuda Trgovačkog suda u Zagrebu iz postupka zaštite kolektivnih interesa i prava, ugovorena kamatna stopa koja je promjenjiva u skladu s odlukom banke, dakle u skladu s jednostranom odlukom tuženika, a upravo je takvu ugovornu odredbu citiranom pravomoćnom presudom Trgovački sud u Zagrebu utvrdio nepoštenom te stoga ništetnom, te da je ugovorena odredba kojom je ugovoren švicarski franak kao valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, te je i takvu ugovornu odredbu citiranom pravomoćnom presudom Trgovački sud u Zagrebu utvrdio nepoštenom te stoga ništetnom, ovaj sud smatra kako je sukladno citiranim odredbama čl. 138.a ZPP/07, čl. 118. ZPP/14 i čl. 502.c ZPP tim pravnim utvrđenjima vezan u ovom postupku.

10. Prema stajalištu Ustavnog suda Republike Hrvatske iz odluke broj U-III-4372/2021 od 30. lipnja 2022., u postupcima koje potrošač pokrene individualnom tužbom protiv banke, tuženik ima pravo dokazivati da odredbe kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa odnosno valuta u CHF nisu nepoštene jer su stranke o njima pojedinačno pregovarale.

10.1. Odredbom čl.96. st.1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 79/2007. – dalje u tekstu: ZPP/07) propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca (st.2.). Činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca (st 3.). Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati (st.4.). Drugim riječima, na tuženiku je teret dokazivanja da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao.

10.2. Tuženik je tijekom postupka tvrdio da je o svim okolnostima i rizicima valutne klauzule, tužitelj obaviješten prilikom sklapanja Ugovora odnosno da je prilikom sklapanja istog tužitelju pojašnjena i odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi. Uostalom da je tužitelj samostalno odabrao valutnu klauzulu CHF.

10.3. Tužiteljica je iskazala da je predmetni kredit uzela radi kupovine kuće u kojoj i danas živi, da se u njoj nikad nije bavila poslovnom djelatnošću, niti obrtom, a niti da ju je iznajmljivala, da je prvo došla u banku sa svoje zadnje tri isplatne liste plaće i da su joj u banci rekli da ne ispunjava uvjete za kredit, da su ju nakon nekoliko dana iz banke nazvali i rekli joj da ipak dođe u banku jer može uzeti kredit u CHF. Njezin suprug je tada pitao otkud sada CHF, a u banci su im rekli da im to zapravo ništa ne znači, da je CHF stabilna valuta i da će im kredit biti još i manji. U banci su im sve govorili u superlativima i da su dobro prošli i nitko im nije ništa govorio o riziku tečaja CHF, niti o mogućnosti da će im iznos rate ovoliko narasti. Nisu im objašnjavali pojmove promjenjiva kamatna stopa i valutna klauzula. Sjeća se da joj je početna rata kredita bila oko 2.200,00 kuna, a da je poslije narasla na oko 3.300,00 kuna. Da joj je netko u trenutku sklapanja ugovora rekao da će postojati mogućnosti ovolikog rasta iznosa rate, za taj kredit se ne bi odlučila. Ugovor o kreditu je bio sastavljen od strane banke. Ugovor je pročitala prije potpisivanja i nije ispitivala da joj bilo što pojašnjavaju jer joj je bankar već prethodno sam objasnio ono što je htio. U vezi ugovora je bila i kod javnog bilježnika i tamo joj nitko ništa nije objašnjavao u vezi ovog ugovora. Na konverziju je pristala iz razloga što joj je rečeno da će biti obeštećena i da će joj se vratiti ova razlika. U banci prilikom konverzije nije bilo govora o ovim iznosima koje sada potražuje u ovom sudskom postupku i nije se odrekla svojih daljnjih potraživanja prema banci. Kredit još uvijek otplaćuje i plaća ga sama.

10.4. Sud je povjerovao tužiteljici cijeneći njezin iskaz istinitim iz razloga što je logično, životno i uvjerljivo iskazivala o svim odlučnim činjenicama.

10.5. Uzimajući u obzir iskaz tužiteljice, te utvrđenja iz kolektivne presude, utvrđeno je da tuženik nije dokazao da se o odredbama Ugovora o kreditu koje se tiču promjenjive kamatne stope i valutne klauzule pojedinačno pregovaralo odnosno da iste nisu bile unaprijed formulirane od strane tuženika i da je tužitelj imao utjecaj na njihov sadržaj, a što uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Stoga je i ovaj sud utvrdio da su navedene odredbe Ugovora o kreditu u odnosu na valutnu klauzulu i promjenjivu kamatnu stopu, primjenom čl.96. st.1. ZZP-a nepoštene, te ništetne u smislu čl.102. st.1. ZZP/07. Dakle, nije utvrđeno postojanje okolnosti koje bi ukazivale da je postupanje tuženika u konkretnom slučaju prilikom ugovaranja valutne klauzule i promjenjive kamatne stope bilo drugačije od utvrđenja u navedenim sudskim postupcima.

10.6. Test poštenosti tih ugovornih odredaba proveden je već u kolektivnom sporu u kojemu je pravomoćno utvrđen nedostatak transparentnosti uslijed čega potrošači, korisnici kredita, nisu mogli procijeniti potencijalno znatne gospodarske posljedice koje bi te odredbe imale za njihove financijske obveze, što znači da tuženik, kao profesionalac i banka, nije dala tužitelju, kao korisniku kredita, sve potrebne informacije, uzimajući u obzir narav predmeta ugovora i okolnost da sporne odredbe Ugovora o kreditu nisu bile ni jasne ni lako razumljive, što je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokovalo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu tužitelja kao potrošača, pa se radi o ništetnim odredbama (čl. 96. do 102. ZZP/07).

11. Sud je utvrdio neosnovanim i tuženikov prigovor zastare jer prema pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: Su-IV-33/2022-2 od 31. siječnja 2022. o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi u CHF, ako je ništetnost ustanovljena, kao u ovom slučaju, već u postupku kolektivne zaštite potrošača, zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od (naknadnog) utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite. Sudska odluka u kolektivnom sporu pravomoćna je 13. lipnja 2014. (glede ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi; presuda Visokog trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: PŽ-7129/2013 od 13. lipnja 2014.), odnosno 14. lipnja 2018. (glede ništetnosti odredbi o valutnoj klauzulu; presuda Visokog trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018.), pa do podnošenja tužbe u ovom postupku 13. svibnja 2019. nije protekao zastarni rok od pet godina, u kojem roku zastarijeva tražbina, čl. 225. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05 i 41/08, u nastavku: ZOO).

12. Na okolnost visine tužbenog zahtjeva, provedeno je financijsko knjigovodstveno vještačenje po stalnom sudskom vještaku Matiji Balogu. Iz nalaza i mišljenja vještaka proizlazi da je isti sačinjen uzimajući u obzir činjenice da je kredit isplaćen 15. veljače 2008., da je tečaj na dan isplate kredita bio 4,499500, da je rok otplate 324 mjeseci uz početnu ugovorenu kamatnu stopu od 5,02%. Vještak je u nalazu naveo da:

- u konkretnom slučaju postoji preplata na ime preplaćenog iznosa anuiteta po osnovi povećanja kamatne stope u odnosu na početno ugovorenu kamatnu stopu u razdoblju od dana korištenja kredita do 30. rujna 2015. u iznosu 337,86 eura prikazano u mjesečnim iznosima pojedinačno navedenim u pisanom nalazu i mišljenju;

- u konkretnom slučaju postoji tzv. negativna razlika kamata kada je plaćeno manje anuiteta jer je kamatna stopa bila manja od početno ugovorene kamatne stope u iznosu 2.791,72 eura;

- u konkretnom slučaju postoji preplata na ime preplaćenog iznosa anuiteta po osnovi tečajne razlike u odnosu na tečaj na dan korištenja kredita u razdoblju od dana korištenja kredita do 30. rujna 2015. u iznosu 8.007,63 eura prikazano u mjesečnim iznosima pojedinačno navedenim u pisanom nalazu i mišljenju;

- u konkretnom slučaju postoji tzv. negativna tečajna razlika kada je plaćeno manje anuiteta jer je tečaj bio manji od tečaja koji je vrijedio na dan korištenja kredita u iznosu 13,92 eura;

- da ukupan iznos zateznih kamata na tako utvrđene preplaćene iznose kamate i tečaja do 30. rujna 2015. (samo pozitivne stavke) iznosi 2.717,18 eura;

- da je konverzija u konkretnom slučaju napravljena u skladu s odredbama ZIDZPK/15, odnosno da je računski točna;

- razlika između nove nedospjele euro glavnice kredita u odnosu na nedospjelu glavicu kredita u CHF pod pretpostavkom da nije bilo rasta tečaja CHF na dan konverzije iznosi 4.394,01 eura;

- da iznos preplate koja je priznata tužitelju na dan konverzije 30. rujna 2015. iznosi 1.064,46 eura, a koja je preplata iskorištena za otplatu 50% budućih mjesečnih anuiteta sve dok se u potpunosti ne iskoristi;

- da se po pravilima o uračunavanju za iznos preplate priznat u konverziji prvo umanjuje zatezna kamata (2.717,18 eura – 1.064,46 eura), nakon čega ostaje iznos od još 1.652,72 eura na ime zateznih kamata na preplaćene iznose kamate i tečaja do 30. rujna 2015.

12.1. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka cijeneći ga stručnim i danim sukladno pravilima struke iz razloga što je vještak jasno i uvjerljivo odgovorio na sva postavljena pitanja, i što stranke nisu imale primjedbi na matematički izračun vještaka.

13. Nakon provedenog financijsko knjigovodstvenog vještačenja, tužiteljica je u konačnici postavila kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva sukladno nalazu i mišljenju vještaka na način da je na ime preplaćenih iznosa kredita zbog ništetnih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli potraživala iznos od ukupno 14.392,22 eura sa zateznim kamatama od 1. listopada 2015. do isplate.

13.1. Iako se tuženik protivio preinaci tužbe, sud je istu dopustio budući da se u kondemnatomnom dijelu tužbenog zahtjeva radi o tzv. nepravoj preinaci tužbe sukladno čl. 190. st.2. ZPP-a kada tužitelj o stvarnoj visini svog tužbenog zahtjeva nije mogao znati prije provedenog vještačenja. U odnosu na prigovor tuženika da je tužitelj nakon vještačenja pored prvobitno postavljenog tužbenog zahtjeva postavio sasvim novi tužbeni zahtjev koji se odnosi na razliku nove nedospjele glavnice kredita, sud je utvrdio da se ne radi o preinaci tužbe iz razloga što je tužitelj tužbom potraživao preplaćene iznose kredita zbog ništetnih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, a iz nalaza i mišljenja vještaka proizlazi da je razlika u novoj nedospjeloj glavnici kredita nastala također kao posljedica ništetne odredbe o valutnoj klauzuli.

13.2. Neosnovan je prigovor tuženika o zastari preinačenog dijela tužbenog zahtjeva jer se ne radi o novom zahtjevu, nego o zahtjevu usklađenom s nalazom i mišljenjem vještaka po istoj činjeničnoj osnovi kao u tužbi, a čijim je podnošenjem prekinuta zastara. Stoga, u slučaju kada je preinaka tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva iz iste činjenične osnove (neprava preinaka) moguća i dopuštena (čl. 190. i 191. ZPP-a), zastara se prekida već podnošenjem tužbe u tom postupku, odnosno do prekida zastare ne dolazi tek u trenutku preinačenja tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva (tako i pravno shvaćanje zauzeto na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 27. svibnja 2024., broj Su-IV-123/2024-5).

14. U odnosu na kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva tužiteljice potrebno je reći da je Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci broj Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026. odgovarajući na pitanje koje je sporno i u ovom postupku, zauzeo pravo shvaćanje koje glasi: "Potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u

švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji."

14.1. U odnosu na pravo tužiteljice na isplatu preplaćenih iznosa anuiteta s osnove promjenjive kamatne stope i valutne klauzule, a polazeći od pravnog shvaćanja Vrhovnog suda Republike Hrvatske zauzetog u naprijed citiranoj odluci broj Rev457/2025-21 od 27. svibnja 2026., utvrđeno je da tužiteljica nema pravo na isplatu preplaćenih anuiteta u ukupnom iznosu od 11.675,04 eura sa zateznim kamatama tekućim od 1. listopada 2015. do isplate. Naime, ZID ZPK/15 je u člancima 19.d i 19.e propisao detaljnu, jasnu i transparentnu proceduru koja je prethodila sklapanju Aneksa, pa je tužiteljica kao potrošač bila u prilici još prije sklapanja proučiti njegove odredbe i odlučiti hoće li pristati na konverziju. Sklapanjem Aneksa Ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZID ZPK/15 stranke su iznova uredile svoje odnose u pogledu valute obveze i promjenjivosti kamatne stope, čime je prestala obveza tuženika na povrat više plaćenih iznosa anuiteta, jer primjena ZID ZPK/15 derogira opće odredbe ZOO o pravnim posljedicama ništetnosti, kao i pravo na zatezne kamate koje na preplaćene iznose anuiteta teku nakon konverzije, tj. od 1. listopada 2015. do isplate. Dakle, iako je svrha donošenja ZID ZPK/15 bila konverzija, tako izvršena konverzija prema odredbama ZIDZPK je imala za posljedicu prestanak obveze tuženika kao kreditora (trgovca) prema tužitelju kao korisniku kredita (potrošaču) na postupanje prema ništetnoj ugovornoj odredbi o načinu promjene ugovorne kamatne stope i o valutnoj klauzuli iz konvertiranog (izvornog) kredita, jer su te odredbe zamijenjene novim odredbama koje nemaju obilježja nepoštenosti, a time posljedično niti ništetnosti, pa potrošač sklapanjem takvog dodatka sukladno ZID ZPK/15 nema pravo na isplate radi ništetnosti predmetnih ugovornih odredbi.

14.2. Nasuprot tome, tužiteljica ima pravo na isplatu zateznih kamata koje su na preplaćene iznose anuiteta s osnove ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli tekle od plaćanja svakog anuiteta do dana konverzije 30. rujna 2015. koje je vještak izračunao u iznosu 2.717,18 eura. Ovo stoga što je tijekom postupka utvrđeno da je predmetna konverzija provedena sukladno odredbama ZIDZPK/15 i što je utvrđeno da je tuženik sastavljač osnovnog Ugovora o kreditu koji sadržava nepoštene i ništetne odredbe o valutnoj klauzuli i jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi temeljem kojih je tužiteljica preplatila anuitete kredita. Iz svega toga nadalje proizlazi da je tuženik nepošten stjecatelj zbog čega u smislu članka 1115. ZOO-a mora platiti i zatezne kamate tekuće od dana stjecanja, po stopi propisanoj člankom 29. stavkom 2. ZOO-a što konkretno znači od dana plaćanja svakog anuiteta do dana konverzije, a kako je to vještak izračunao u nalazu i mišljenju. Budući da sukladno pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske zauzetog u odluci broj Rev457/2025-21 od 27. svibnja 2026., potrošači imaju pravo na zatezne kamate u punom iznosu, bez uračunavanja preplate priznate u konverziji, tužiteljici su zatezne kamate dosuđene u punom iznosu kao u točki II/ tužbenog zahtjeva.

14.3. S obzirom da su tužiteljici u konačnici dosuđene samo zatezne kamate na preplaćene iznose kamate i tečaja, i to u apsolutnom iznosu, na taj joj iznos pripada daljnja procesna kamata sukladno čl. 31. ZOO i to od dana podnošenja takvog zahtjeva sudu (14. ožujka 2025.) Stoga je tužiteljica odbijena s dijelom tužbenog zahtjeva kojim je procesne kamate potraživala od 1. listopada 2015. do 13. ožujka 2025. kao u točki III/ izreke.

15. U odnosu na tuženikov prigovor radi prebijanja za iznos od 2.791,72 eura za koje tvrdi da se odnose na iznose koji su manje plaćeni zbog toga što je kamatna stopa bila manja od početno ugovorene kamatne stope, za napomenuti je da je zaista u razdoblju od dana korištenja kredita do 30. rujna 2015. postojala tzv. negativna razlika zbog čega je tužiteljica na ime kamata platila manje međutim, sud smatra da u tim razdobljima tužiteljica nije ništa stekla pa da bi na temelju stjecanja bez osnove bila dužna vratiti tuženiku.

15.1. U odnosu na tuženikov prigovor radi prebijanja u iznosu 1.078,25 eura koji se odnosi na preplatu koja je tužiteljici priznata konverzijom, prvo je za napomenuti da je prema nalazu i mišljenju vještaka preplata priznata konverzijom 1.064,46 eura, a ne 1.078,25 eura. Nadalje, sud je utvrdio da ne postoji potraživanje tuženika prema tužiteljici u navedenom iznosu budući da je konverzija, prema nalazu i mišljenju vještaka, provedena sukladno odredbama ZID ZPK/15, pa je stoga i iznos preplate koji je tužiteljici priznat konverzijom iskorišten za namirenje 50% anuiteta u daljnjem euro kreditu nakon konverzije.

16. Sud je na ročištu 8. rujna 2026. odbio prijedlog tužiteljice za odgodu ročišta kako bi uskladila tužbeni zahtjev prema novom pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske iz razloga što je od objave novog pravnog shvaćanja do ročišta prošlo više od tri mjeseca u kojem je tužiteljica imala dovoljno vremena „uskladiti“ tužbeni zahtjev.

17. Budući da je tužiteljica djelomično uspjela u parnici, sud joj je dosudio trošak postupka na temelju čl.154. st. 2. ZPP. Tužiteljica je u cijelosti uspjela s osnovom tužbenog zahtjeva dok je s visinom uspjela s 18,87%, pa je stoga sud utvrdio tužiteljicin uspjeh u parnici u iznosu 59,43%, a tuženikov s 40,57%. Nakon što se od postotka tužiteljevog uspjeha u parnici oduzme postotak tuženikovog uspjeha u parnici, utvrđeno je da je konačan omjer tužiteljicinog uspjeha u parnici 18,87%.

17.1 Sud je tužiteljici prema vrijednosti predmeta spora (do 14. ožujka 2025. VPS je bio 4.844,38 eura, od 14. ožujka 2025. VPS je 14.392,22 eura) dosudio trošak u iznosu 1.047,01 eura, a koji trošak obuhvaća sastav tužbe 100 bodova prema Tbr.7.t.1., sastav obrazloženog podneska od 23. siječnja 2020. 100 bodova, od 14. ožujka 2025. 250 bodova prema Tbr.8.t.1., sastav podneska od 1. srpnja 2019., 30. siječnja 2025., i 10. lipnja 2026. 25 bodova prema T.br. 8.t.4., zastupanje na ročištu 30. siječnja 2025. 100 bodova i 8. rujna 2026. 250 bodova prema T.br.9.t.1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 138/23) i pripadajući PDV u iznosu 437,50 eura. Kada se sve zbroji, utvrđeno je da tužiteljici za navedene radnje pripada trošak u iznosu 2.187,50 eura međutim, uzimajući u obzir njezin uspjeh u parnici od 18,87% utvrđeno je da joj pripada trošak u iznosu 412,78 eura. Sud je u cijelosti priznao tužiteljici i trošak vještačenja u iznosu 540,00 eura i trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu 94,23

aura. Sud tužiteljici nije priznao ni trošak pristupa na ročište za objavu presude jer će o tom trošku sud odlučiti nakon što presuda bude objavljena.

Osijek, 5. listopada 2026.

Sudac
Nikolina Primorac

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana objave iste. Žalba se podnosi elektronskim putem ovome sudu, a o istoj odlučuje nadležni županijski sud.

Za stranku koja je uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok za žalbu teče od dana objave presude, a za stranku koja nije uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok za žalbu teče od dana primitka presude.

DOSTAVITI:

1. pun. tužitelja
2. pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088e-1a799**

Kontrolni broj: **050a2-9e73e-01cda**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.